Dosarul nr. 4r-4823/25 Judecătoria Căușeni (sediul Ștefan Vodă)
4-25001543-02-4r-02122025 Judecător Alexandra SMOLNIȚCH

D E C I Z I E
în numele Legii

23 iunie 2026 **mun. Chișinău**

COLEGIUL PENAL AL CURȚII DE APEL CENTRU
Având în componența sa:
Președintele ședinței, judecător Eugeniu BEȘELEA
Judecătorii Andrei CAZACICOV și Vitalie BUDECI

a examinat în ordine de recurs, fără prezența părților, recursul declarat de către avocatul Lilian ZAVALIȘCA în interesele persoanei în privința căreia a fost întocmit procesul contravențional Veaceslav URSU, împotriva Hotărârii Judecătoriei Căușeni (sediul Ștefan Vodă) nr. 4 – 5/2025 din 10 noiembrie 2025, în cauza contravențională intentată prin Procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI 06329551 din 04 ianuarie 2025, în privința lui **URSU Veaceslav** în temeiul art.241 alin.(1) Cod contravențional.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:
în procedura instanței de fond, din 06.01.2025 până la 10.11.2025;
în Curtea de Apel Centru, din 02.12.2025 până la 23.06.2026.
Procedura de notificare a părților a fost executată.

Verificând temeinicia Hotărârii atacate, pe baza materialelor din dosar, în contextul motivelor invocate de recurent, Colegiul penal al Curții de Apel Centru,

A C O N S T A T A T :

1. Potrivit procesului verbal cu privire la contravenție, s-a constata că la data de 24 decembrie 2024, aproximativ la ora 11 și 15 minute, Veaceslav URSU conducea mijlocul de transport de model „*****”, cu numerele de înmatriculare „*****”, pe una din străzile satului ***** din raionul Ștefan Vodă și contrar prevederilor pct.11 lit.i) din Regulamentul circulației rutiere, nu a îndeplinit indicația legală de a opri vehiculul la solicitarea agentului de circulație.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate Veaceslav URSU a comis contravenția prevăzută de art.241 alin.(1) Cod contravențional, adică neîndeplinirea de către conducătorul de vehicul a indicației legale dată de agentul de circulație de a opri vehiculul.

Fapta contravențională a fost constatată de către agentul constatator din cadrul Inspectoratului Național de Securitate Publică, Alexandru GORBATOVSCHI, care în acest

sens a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI 06329551 din 04 ianuarie 2025 (f. d. 4).

La data de 06 ianuarie 2025, în conformitate cu prevederile art.395 alin.(1) pct.1) lit.d) Cod contravențional, cauza contravențională pornită în privința lui Veaceslav URSU a fost expediată, pentru examinare, conform competenței, în instanța de judecată.

2. *Prin Hotărârea Judecătoriei Căușeni (sediul Ștefan Vodă) nr. 4 – 5/2025 din 10 noiembrie 2025,* a fost recunoscut Veaceslav Ursu, IDNP *****, născut la *****domiciliat pe adresa: raionul Ștefan Vodă, satul *****, strada *****vinovat de săvârșirea contravenției prevăzute de art.241 alin.(1) Cod contravențional și i-a fost stabilită o sancțiune contravențională pentru fapta comisă sub formă de amendă în mărime de 350 (trei sute cincizeci) unități convenționale, ceea ce constituie suma de 17500 (șaptesprezece mii cinci sute) lei, cu privarea de dreptul de a conduce vehicule pe un termen de 6 (șase) luni.

A fost explicat lui Veaceslav URSU că este în drept să achite jumătate din amenda stabilită dacă o plătește în cel mult 3 (trei) zile lucrătoare de la data aducerii la cunoștință a deciziei de aplicare a sancțiunii contravenționale.

Executarea sancțiunii privării temporare de dreptul de a conduce vehicule de către Veaceslav URSU se pune în sarcina organului de poliție în a cărui rază teritorială își are domiciliul contravenientul – Inspectoratul de Poliție Ștefan Vodă.

3. *Nefiind de acord cu Hotărârea instanței de fond, avocatul Lilian ZAVALIȘCA în interesele persoanei în privința căreia a fost întocmit procesul contravențional Veaceslav URSU, a declarat recurs în termenul legal, prin care solicită admiterea recursului, casarea Hotărârii Judecătoriei Căușeni (sediul Ștefan Vodă) nr. 4 – 5/2025 din 10 noiembrie 2025, și constatarea nelegalității procesului-verbal contravențional și încetarea procesului contravențional, invocând lipsa caracterului contravențional al faptei, existența unei stări de necesitate, lipsa relei-credințe și nulitatea procesului-verbal din cauza erorii privind data săvârșirii faptei.*

În motivarea recursului apărarea arată că, la 04.01.2025, a fost întocmit un proces-verbal contravențional de către agentul constatator al INSP DP Sud, fiind acuzat de neexecutarea cerințelor legitime ale poliției. Prin hotărârea instanței de fond, acesta a fost sancționat cu amendă în cuantum de 17.500 lei și privarea de dreptul de a conduce vehicule pentru o perioadă de 6 luni.

Susține recurentul că hotărârea atacată este ilegală și neîntemeiată, deoarece instanța de fond nu a analizat în mod complet argumentele și circumstanțele cauzei. Recurentul afirmă că, în momentul incidentului, în automobil se aflau mai mulți copii minori, iar condițiile meteorologice erau specifice sezonului rece. După ce a fost oprit la solicitarea unui executor judecătoresc pentru aplicarea sechestrului asupra autovehiculului, acesta a solicitat să i se permită să transporte copiii la domiciliu din motive de siguranță și sănătate. Deși a informat poliția că se va prezenta ulterior la locul indicat, a continuat deplasarea până la domiciliu pentru a lăsa copiii în siguranță, fiind urmat de echipajul de poliție.

Recurentul susține că fapta sa nu întrunește elementele constitutive ale contravenției prevăzute de art.241 alin.(1) Cod contravențional, întrucât nu a refuzat executarea dispozițiilor poliției și nu a încercat să se sustragă de la acestea. Acesta consideră că a

acționat într-o stare de necesitate, pentru protejarea sănătății și siguranței copiilor minori, situație care, potrivit legislației contravenționale, înlătură caracterul contravențional al faptei.

De asemenea, recurentul invocă faptul că cerința poliției nu a fost proporțională și rezonabilă, fiind contrară obligației legale a polițistului de a lua în considerare interesul superior al copilului și de a evita provocarea unor prejudicii nejustificate. În opinia sa, obligația de a se conforma imediat solicitării poliției, fără a putea transporta copiii la domiciliu, a fost una excesivă și nejustificată.

Totodată, acesta susține că ordinul polițistului nu avea caracterul unei cerințe legitime în sensul art.241 Cod contravențional, deoarece nu i-au fost explicate temeiurile legale ale escortării imediate și nici motivele pentru care nu putea transporta minorii acasă sub supravegherea poliției.

Un alt argument important al recursului vizează existența unei erori esențiale în procesul-verbal contravențional, unde anul comiterii faptei a fost indicat greșit ca fiind „2023" în loc de „2024". Recurentul consideră că această eroare afectează legalitatea actului constatator, creează incertitudine cu privire la data reală a faptei, afectează dreptul la apărare și atrage nulitatea procesului-verbal conform prevederilor art.443 Cod contravențional.

4. ***Procedura de notificare a părților a fost executată.***

În conformitate cu art.3 alin.(1) Cod de procedură penală, în desfășurarea procesului penal se aplică legea care este în vigoare în timpul urmăririi penale sau al judecării cauzei în instanța judecătorească.

La judecarea recursului, Colegiul Penal reieșind din modificările operate prin Legea nr. 245 din 31.07.2023 „pentru modificarea unor acte normative (modificarea Codului de procedură penală și a Codului contravențional", în vigoare din 22.08.2023), în temeiul art.447 alin.(1), (2) Cod de procedură penală (în redacția Legii nr. 245 din 31.07.2023 „pentru modificarea unor acte normative (modificarea Codului de procedură penală și a Codului contravențional", în vigoare din 22.08.2023), Colegiul penal a dispus examinarea cauzei penale în ordine de recurs, în lipsa părților, fiindu-le comunicat acestora despre data, ora și locul examinării cauzei penale și cu acordarea dreptului depunerii referinței.

În conform art.471 alin.(1) Cod contravențional, recursul se judecă de un complet din 3 judecători, fără prezența părților.

Fiind notificate de către instanța de recurs părțile la proces, în conformitate cu art.471 alin.(2) Cod contravențional, agentul constatator, și contravenientul au fost înștiințați legal despre data examinării recursului și despre faptul că sunt în drept să depună prin intermediul Secției monitorizare și relații publice a Curții de Apel Centru, referințe, completări la cererea de recurs, sau alte cereri/demersuri, însă acestea trebuie să parvină la instanța de recurs, cu cel puțin 1 (una) zile înainte de data ședinței de judecată. Deci, cauza contravențională se va examina în lipsa părților în procedură scrisă.

5. *Deliberând asupra motivelor invocate în recurs, verificând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, pe baza probelor administrate și cercetate de prima instanță, Colegiul penal al Curții de Apel Centru, ajunge la concluzia de a respinge ca fiind nefondat recursul declarat de către avocatul Lilian ZAVALIȘCA în interesele persoanei în privința căreia a*

fost întocmit procesul contravențional Veaceslav URSU, împotriva Hotărârii Judecătoriei Căușeni (sediul Ștefan Vodă) nr. 4 – 5/2025 din 10 noiembrie 2025, din considerentele ce succed.

6. În conformitate cu prevederile art.473 alin.(1) pct.1) lit.c) Cod contravențional, după examinarea recursului, instanța de recurs *respinge recursul și menține hotărârea atacată, dacă recursul este nefondat.*

Instanța de recurs relevă că, domeniul contravențional a fost asimilat „acuzațiilor în materie penală", în înțelesul european autonom al art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Analizând situația de fapt a cauzelor *Ziliberberg contra Moldovei, hotărâre din 01.02.2005, §35 și Anghel contra României, hotărâre din 04.10.2007, §52*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a notat că în aceste spețe predomină elementele care sugerează că a fost vorba de acuzații penale. Astfel, în materie contravențională au fost recunoscute garanțiile procedurale specifice materiei penale, printre care și prezumția de nevinovăție, prevăzută de art.6 §2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Conform art.7 Cod contravențional, *persoana poate fi sancționată numai pentru contravenția în a cărei privință este dovedită vinovăția sa, cu respectarea normelor prezentului cod.* În conformitate cu art.8 alin.(2) Cod contravențional, *este supusă răspunderii contravenționale numai persoana care a săvârșit cu intenție sau din imprudență o faptă prevăzută de legea contravențională.*

Potrivit art.10 Cod contravențional, *constituie contravenție fapta – acțiunea sau inacțiunea ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decât infracțiunea, săvârșită cu vinovăție, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, este prevăzută de prezentul cod și este pasibilă de sancțiune contravențională. Fapta prejudiciabilă constituie temeiul real al răspunderii contravenționale și se manifestă sub două forme prin intenție sau din imprudență. Intenția este o comportare activă prin care se încalcă o normă prohibitivă ce interzice o anumită activitate, iar imprudența constă din faptul, că persoana care săvârșește fapta își dă seama și prevede urmările care vor surveni în urma acesteia, dar consideră, că în mod ușuratic vor putea fi evitate.*

Conform prevederilor art.14 alin.(1)-(3) Cod contravențional, *contravenția se săvârșește cu intenție sau din imprudență. Contravenția se consideră săvârșită cu intenție dacă persoana care a săvârșit-o își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, a dorit sau a admis în mod conștient survenirea acestor urmări. Contravenția se consideră săvârșită din imprudență dacă persoana care a săvârșit-o își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, dar considera în mod ușuratic că ele vor putea fi evitate, ori nu își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sau inacțiunii sale, nu a prevăzut posibilitatea survenirii urmărilor ei prejudiciabile, deși trebuia și putea să le prevadă.*

În acord cu art.374 Cod contravențional, *procesul contravențional este activitatea desfășurată de autoritatea competentă, cu participarea părților și a altor persoane titulare de drepturi și de obligații, având ca scop constatarea contravenției, examinarea și*

soluționarea cauzei contravenționale, constatarea cauzelor şi condițiilor care au contribuit la săvârşirea contravenției. Procesul contravențional începe de drept din momentul sesizării sau al autosesizării agentului constatator privind săvârşirea contravenției. Procesul contravențional se desfăşoară pe principii generale de drept contravențional, în temeiul Constituției, al prezentului cod, al Codului de procedură penală, precum şi al normelor dreptului internațional şi ale tratatelor internaționale cu privire la drepturile şi libertățile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte.

Este de menționat că, la judecarea cauzei instanța de fond a ținut cont de cerințele art.458 Cod contravențional, care prevede că, la examinarea cauzei contravenționale instanța de judecată este obligată să determine caracterul veridic al contravenției imputate, existența cauzelor care înlătură caracterul contravențional al faptei, vinovăția persoanei precum și alte circumstanțe ce au importanță la examinarea cauzei, adică să examineze cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv cu respectarea dreptului la un proces echitabil și la apărare.

Colegiul subliniază că, judecarea cauzei în instanță s-a desfășurat cu respectarea prevederilor normelor contravenționale ce reglementează procedura respectivă. Hotărârea judecătorească cuprinde, circumstanțele constatate, probele pe care se întemeiază concluzia, norma contravențională în baza căreia este adoptată soluția, astfel fiind dată în conformitate cu prevederile art.462 Cod contravențional.

7. În fapt, potrivit materialelor cauzei Colegiul penal reține că, la data de 24 decembrie 2024, aproximativ la ora 11 și 15 minute, Veaceslav URSU conducea mijlocul de transport de model „*****”, cu numerele de înmatriculare „*****”, pe una din străzile satului ***** din raionul Ștefan Vodă și contrar prevederilor pct.11 lit.i) din Regulamentul circulației rutiere, nu a îndeplinit indicația legală de a opri vehiculul la solicitarea agentului de circulație.

Fapta contravențională a fost constatată de către agentul constatator din cadrul Inspectoratului Național de Securitate Publică, Alexandru GORBATOVSCHI, care în acest sens a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI 06329551 din 04 ianuarie 2025 (f. d. 4).

La data de 06 ianuarie 2025, în conformitate cu prevederile art.395 alin.(1) pct.1) lit.d) Cod contravențional, cauza contravențională pornită în privința lui Veaceslav URSU a fost expediată, pentru examinare, conform competenței, în instanța de judecată.

Drept consecință prin Hotărârea Judecătoriei Căușeni (sediul Ștefan Vodă) nr. 4 – 5/2025 din 10 noiembrie 2025*,* a fost recunoscut Veaceslav Ursu, IDNP *****, născut la *****domiciliat pe adresa: raionul Ștefan Vodă, satul *****, strada *****vinovat de săvârșirea contravenției prevăzute de art.241 alin.(1) Cod contravențional și i-a fost stabilită o sancțiune contravențională pentru fapta comisă sub formă de amendă în mărime de 350 (trei sute cincizeci) unități convenționale, ceea ce constituie suma de 17500 (șaptesprezece mii cinci sute) lei, cu privarea de dreptul de a conduce vehicule pe un termen de 6 (șase) luni.

Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe, Colegiul Penal conchide, că recurentul nu a prezentat instanței de recurs careva argumente și probe prin care s-ar dovedi netemeinicia și ilegalitatea soluției adoptate de prima instanță, din care considerente va respinge ca nefondat recursul declarat în prezenta cauză, cu menținerea Hotărârii primei instanțe.

8. ***Cu referire la legalitatea*** procesului-verbal cu privire la contravenție, Colegiul denotă că, motivele de nulitate absolută a actului atacat pot fi invocate atât de părți, cât și din oficiu de către instanță întru asigurarea respectării principiului legalității și dreptății, consacrate expres în art.5 și 7 Cod contravențional.

Colegiul penal reține că, Legea prevede redactarea procesului verbal într-o anumită formă *ad validatem*, cu respectarea tuturor prescripțiilor legale de fond și formă, pentru încheierea sa valabilă, în scopul producerii efectelor juridice, pentru care a fost întocmit.

În continuare, instanța de judecată remarcă că procesul – verbal cu privire la contravenție fiind întocmit de un organ al statului aflat în exercițiul funcțiunii trebuie sa i se recunoască valoarea probatorie sub aspectul constatării stării de fapt, ca efect al triplei prezumții de autenticitate, veridicitate și legalitate. În acest sens este de menționat că în jurisprudența CtEDO s-a reținut în mod constant că prezumțiile nu sunt în principiu, contrare Convenției. În așa mod, Curtea a constatat anterior că prezumțiile de fapt și de drept se regăsesc în orice sistem de drept; în principiu, convenția nu derogă de la acestea, însă în materie penală obligă statele contractante să nu depășească un anumit prag. În special, articolul 6 § 2 impune statelor să aibă în vedere aceste prezumții, aceasta în limite rezonabile, ținând cont de gravitatea faptelor și păstrând dreptul la apărare (*Salabiaku împotriva Franței, hotărârea din 7 octombrie 1988, seria A, nr. 141-A, pag. 15, pct. 28; Telfner împotriva Austriei, nr. 33501/96, pct. 16, 20 martie 2001*).

Constatarea faptei contravenționale înseamnă activitatea, desfășurată de agentul constatator, de colectare și de administrare a probelor privind existența contravenției, de încheiere a procesului-verbal cu privire la contravenție, de aplicare a sancțiunii contravenționale sau de trimitere, după caz, a dosarului în instanța de judecată sau în alt organ spre soluționare.

În această ordine de idei, agentul constatator a făcut dovadă stării de fapt prin înscrisurile depuse la dosar și apreciate de instanțe, iar instanța reține că încheierea procesului – verbal cu privire la contravenție este temeinică. Sub acest aspect, instanța conchide că, față de probele administrate în cauză, prezumția de legalitate a actului administrativ, din care decurge prezumția de autenticitate şi prezumția de veridicitate nu au fost răsturnate în cazul de față, în condițiile în care săvârșirea faptei contravenționale a fost constatată pe baza constatărilor personale a agentului constatator și a probelor acumulate.

Examinând materialele cauzei contravenționale, Colegiul nu a constatat încălcarea vreunor drepturi sau libertăți ale lui Veaceslav URSU în cadrul procedurii contravenționale. Din actele dosarului rezultă că acestuia i-au fost aduse la cunoștință drepturile și obligațiile procesuale, în conformitate cu prevederile Codului contravențional, fiind asigurate garanțiile procedurale necesare exercitării dreptului la apărare.

Totodată, procesul-verbal cu privire la contravenție a fost întocmit în prezența făptuitorului, iar la momentul constatării faptei contravenționale acesta și-a manifestat poziția procesuală, semnând la rubrica corespunzătoare cu mențiunea: „*Recunosc săvârșirea contravenției şi accept sancțiunea stabilită*”. Această împrejurare atestă atât luarea la cunoștință a actului întocmit, cât și exercitarea efectivă a dreptului său de a-și exprima poziția asupra faptei imputate.

În aceste circumstanțe, instanța de recurs reține că nu au fost identificate vicii de procedură de natură să afecteze legalitatea actului contestat sau să atragă nulitatea acestuia, drepturile procesuale ale contravenientului fiind respectate pe parcursul întregului proces contravențional.

Consecvent la cele expuse instanța de recurs statuează că conform art.443 alin.(1) Cod contravențional, procesul-verbal cu privire la contravenție va cuprinde data (ziua, luna, anul) şi locul încheierii; calitatea, numele şi prenumele agentului constatator, denumirea autorității pe care o reprezintă; numele, prenumele, domiciliul, ocupația contravenientului, datele din buletinul lui de identitate, iar în cazul persoanei juridice, denumirea, sediul, codul ei fiscal, datele persoanei fizice care o reprezintă; *fapta contravențională, locul şi timpul săvârşirii ei, circumstanțele cauzei care au importanță pentru stabilirea faptelor şi consecințelor lor juridice, evaluarea eventualelor pagube cauzate de contravenție; încadrarea juridică a faptei, norma materială contravențională şi indiciile calificative ale elementelor constitutive ale contravenției;* aducerea la cunoștința contravenientului şi a victimei a drepturilor şi obligațiilor lor prevăzute la art.384 şi 387; obiecțiile şi probele pe care contravenientul le aduce în apărarea sa, precum şi obiecțiile şi probele victimei.

Legea prevede redactarea procesului-verbal cu privire la contravenție cu respectarea tuturor prescripțiilor legale de fond și de formă, pentru încheierea sa valabilă, în scopul producerii efectelor juridice pentru care a fost întocmit. În acest context, respectarea exigențelor legale prevăzute de art.443 Cod contravențional este obligatorie pentru agentul constatator la întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenție, prin prisma art.445 Cod contravențional.

Legiuitorul la art.445 alin.(1) Cod contravențional a legiferat în mod expres consecința ***nulității absolute***, care intervine în mod imperativ, prin efectul legii, și care urmează a fi aplicată de instanța de judecată, ***în cazul neconsemnării*** în procesul verbal cu privire la contravenție a mențiunilor privind numele, prenumele şi funcția agentului constatator, numele, prenumele, data (ziua, luna, anul) întocmirii procesului verbal, seria şi numărul actului de identitate şi numărul de identificare personal (IDNP) sau datele de identificare din buletinul de identitate provizoriu ale făptuitorului care renunță la numărul de identificare personal şi la evidența automatizată în Registrul de stat al populației, iar în cazul persoanei juridice – lipsa denumirii şi a sediului acesteia, a circumstanțelor comiterii şi încadrării juridice a faptei contravenționale săvârşite şi *a datei comiterii acesteia*, a semnăturii agentului constatator sau a martorului asistent, în cazul refuzului contravenientului de a semna.

9. Cu referire la solicitarea apărării privind declararea nulității procesului-verbal cu privire la contravenție ca urmare a indicării eronate a anului comiterii faptei, Colegiul penal o apreciază ca fiind neîntemeiată din următoarele considerente.

Potrivit art.445 alin.(1) Cod contravențional, ***nulitatea absolută a procesului-verbal intervine în cazurile expres prevăzute de lege, inclusiv atunci când lipseşte mențiunea referitoare la data comiterii faptei contravențional***e. Legiuitorul a sancționat cu nulitate absolută inexistența unei mențiuni esențiale, *însă nu a prevăzut* aceeași consecință juridică pentru situația în care mențiunea există, dar *conține o eroare materială*.

În cauza de față, procesul-verbal conține expres data comiterii faptei, astfel încât nu ne aflăm în ipoteza omisiunii unei mențiuni obligatorii, ci în prezența unei erori materiale referitoare la anul indicat. Prin urmare, dispozițiile art.445 alin.(1) Cod contravențional nu sunt incidente.

Sub aspectul nulității relative, reglementate de art.445 alin.(2) Cod contravențional, instanța urmează să verifice dacă neregularitatea constatată a afectat fondul cauzei și dacă aceasta a produs o vătămare efectivă drepturilor procesuale ale persoanei în privința căreia a fost pornit procesul contravențional, vătămare care să nu poată fi înlăturată în cadrul procedurii judiciare.

În acest sens, Colegiul penal reține că din ansamblul materialelor cauzei rezultă fără echivoc că fapta imputată a fost săvârșită la data de 24 decembrie 2024. Această dată este confirmată de totalitatea înscrisurilor administrate în dosar, de circumstanțele reținute de agentul constatator, de actele procedurale întocmite ulterior și de explicațiile persoanei vizate. Nu există niciun element probator care să creeze incertitudine cu privire la momentul real al săvârșirii faptei sau care să indice existența unei alte fapte distincte.

Mai mult, persoana în privința căreia a fost pornit procesul contravențional a înțeles în mod clar natura și cauza acuzației formulate împotriva sa, a cunoscut împrejurările concrete ale pretinsei contravenții și și-a exercitat efectiv dreptul la apărare. Din materialele dosarului nu rezultă că eroarea privind anul indicat ar fi generat confuzie cu privire la obiectul acuzației, ar fi împiedicat formularea apărărilor sau ar fi limitat posibilitatea administrării probelor în apărare.

Instanța de recurs reține că finalitatea instituției nulității procesuale este protejarea drepturilor participanților la proces și garantarea caracterului echitabil al procedurii, iar nu sancționarea formală a oricărei inexactități materiale care nu produce consecințe juridice asupra fondului cauzei. Or, în lipsa demonstrării unei vătămări reale și efective a dreptului la apărare, simpla existență a unei erori materiale privind anul comiterii faptei nu poate constitui, prin ea însăși, temei pentru anularea procesului-verbal.

Prin urmare, Colegiul concluzionează că eroarea constatată reprezintă o inexactitate materială susceptibilă de a fi clarificată și înlăturată prin analiza probelor administrate în cauză, fără a afecta legalitatea procesului-verbal și fără a genera o atingere drepturilor procesuale ale persoanei sancționate, motiv pentru care cererea privind declararea nulității procesului-verbal urmează a fi respinsă.

Totodată, agentul constatator a descris în conținutul procesului-verbal fapta contravențională într-un mod suficient de clar, precis și determinat, astfel încât să permită persoanei vizate să își adapteze conduita și să prevadă, în mod rezonabil, în funcție de circumstanțele concrete ale cauzei, consecințele juridice ale acesteia. În aceste condiții, Colegiul nu constată existența unor neclarități sau incertitudini cu privire la descrierea faptei și la identificarea persoanei sancționate.

Sub aspectul legalității, analizând procesul-verbal prin prisma art.443 Cod contravențional, se constată că acesta întrunește toate elementele obligatorii prevăzute de lege, inclusiv indicarea locului și timpului comiterii faptei, datele de identificare ale agentului constatator, semnătura acestuia, precum și încadrarea juridică a faptei, cu indicarea normei materiale contravenționale și a elementelor constitutive ale contravenției.

În acest context, Colegiul respinge alegațiile recurentului privind nulitatea procesului-verbal, întrucât legiuitorul a stabilit în mod expres, prin art.445 alin.(1) Cod contravențional, cazurile de nulitate absolută, care operează de drept și pot fi invocate inclusiv din oficiu de instanță. Acestea vizează exclusiv lipsa unor mențiuni esențiale ale actului, precum lipsa datelor de identificare ale agentului constatator, lipsa datelor privind contravenientul, lipsa datei întocmirii procesului-verbal, lipsa descrierii faptei, a încadrării juridice ori a semnăturii agentului constatator sau a martorului asistent, după caz.

Or, în speță, procesul-verbal seria MAI 06329551 din 04 ianuarie 2025 a fost întocmit cu respectarea cerințelor de formă și conținut prevăzute de art.443 Cod contravențional, nefiind identificate omisiuni ale mențiunilor esențiale care ar atrage sancțiunea nulității absolute în sensul art.445 alin.(1) din același cod. Mai mult, la examinarea cauzei, Colegiul nu a constatat că datele consemnate de agentul constatator ar fi fost obținute prin metode ilegale sau prin încălcarea prevederilor legale privind administrarea probelor, în sensul art.425 alin.(6) Cod contravențional, acestea fiind legal administrate și coroborate cu ansamblul materialelor dosarului.

Prin urmare, în lipsa unor temeiuri legale de nulitate și în condițiile în care procesul-verbal îndeplinește exigențele de legalitate prevăzute de lege, acesta își păstrează deplina forță probatorie, iar criticile formulate de recurent sub acest aspect urmează a fi respinse ca neîntemeiate.

10. ***Sub aspectul temeiniciei*** procesului-verbal și a deciziei contestate, instanța evidențiază că forța probantă a acestora în cauzele contravenționale este lăsată la latitudinea fiecărui sistem de drept, putându-se reglementa importanța fiecărui mijloc de probă, însă instanța are obligația de a respecta caracterul echitabil al procedurii în ansamblu atunci când administrează și apreciază probatoriul (cauza Bosoni împotriva Franței, hotărârea din 07 iunie 1999).

Potrivit prevederilor art.381 alin.(4) Cod contravențional, *autoritatea competentă să soluționeze cauza contravențională are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă şi obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția persoanei, cât şi cele care dezvinovățesc persoana în a cărei privință a fost pornit proces contravențional, precum şi circumstanțele atenuante sau agravante.* În baza art.440 alin.(1) Cod contravențional, *constatarea faptei contravenționale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existența contravenției, de încheiere a procesului-verbal cu privire la contravenție, de aplicare a sancțiunii contravenționale sau de trimitere, după caz, a dosarului în instanță de judecată sau în alt organ spre soluționare.*

În ce privește constatarea existenței faptei contravenționale, în urma studiului materialelor cauzei contravenționale, instanța de recurs ajunge la ferma convingere că, Veaceslav URSU la data de 24 decembrie 2024, aproximativ la ora 11 și 15 minute, conducea mijlocul de transport de model „*****”, cu numerele de înmatriculare „*****”, pe una din străzile satului ***** din raionul ***** și contrar prevederilor pct.11 lit.i) din Regulamentul circulației rutiere, nu a îndeplinit indicația legală de a opri vehiculul la

solicitarea agentului de circulație, în finalitate duce la înregistrarea contravenției prevăzute de art.241 alin.(1) Cod contravențional.

În speța dedusă judecății, Colegiul constată că autorul recursului, în esență, a indicat că, nu este de acord cu procesul-verbal de constatare și sancționare din motiv că, nu se face vinovat de contravenția prevăzută de art.241 alin.(1) Cod contravențional, iar nerecunoașterea vinovăției de către petiționarul Veaceslav URSU instanța de recurs o apreciază drept încercare de a evita răspunderea pentru contravenția comisă şi nimic mai mult.

Instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și a ținut cont de cerințele art.457-458 Cod contravențional care prevăd examinarea contravenției sub toate aspectele, complet și obiectiv, clarificând circumstanțele ce au importanță pentru soluționarea justă a cauzei și corect a conchis că actele contravenționale întocmite în privința lui Veaceslav URSU sunt legale și învinuirea adusă este întemeiată, fiind confirmată prin probe, pertinente, concludente, admisibile și utile procesului de stabilire a adevărului.

11. Instanța de recurs, examinând prin prisma probelor administrate în cauză și a situației de fapt reținute, constată că în acțiunile lui Veaceslav URSU sunt întrunite elementele constitutive ale contravenției prevăzute de art.241 alin.(1) Cod contravențional, respectiv *neîndeplinirea de către conducătorul de vehicul a indicației legale a agentului de circulație de a opri vehiculul*.

Sub aspectul *obiectului juridic*, Colegiul reține că norma contravențională ocrotește relațiile sociale privind siguranța circulației rutiere, ordinea și disciplina în trafic, precum și autoritatea legală a organelor de poliție în exercitarea atribuțiilor de serviciu, astfel încât nesupunerea la somațiile legale de oprire afectează în mod direct aceste valori protejate de lege.

Sub aspectul *laturii obiective*, instanța de recurs constată că aceasta se realizează prin inacțiunea conducătorului de vehicul, manifestată prin neconformarea la indicațiile legale ale agentului de circulație de a opri mijlocul de transport. Din materialele cauzei rezultă că la data de 24 decembrie 2024, aproximativ ora 11:15, Veaceslav URSU, conducând mijlocul de transport de model „*****”, cu numărul de înmatriculare „*****”, pe una dintre străzile satului *****, raionul Ștefan Vodă, nu a respectat somațiile legale ale poliției de a opri vehiculul.

Aceste împrejurări rezultă din ansamblul probator administrat în cauză, inclusiv din *raportul agentului constatator din 24 decembrie 2024* (f.d. 8), din care rezultă că mijlocul de transport condus de făptuitor a fost stopat în baza încheierii nr. 2-198/2023 din 14 iulie 2023 emisă de executorul judecătoresc Diana BLANARI, în privința acestuia fiind aplicată o măsură de asigurare, iar potrivit actului de executare vehiculul urma să fie imediat ridicat și transportat la parcarea specială. În același timp, din raport rezultă că, fiind identificat, Veaceslav URSU a fost somat în mod repetat de către poliție, inclusiv prin semnale sonore, să oprească mijlocul de transport, însă acesta a ignorat cerințele legale ale agenților de poliție.

Aceleași circumstanțe sunt confirmate și prin *raportul întocmit de polițistul Serghei ȚURLEA,* membru al echipajului de intervenție (f.d. 9), care a relatat în mod concordant că

făptuitorul nu a dat curs somațiilor repetate de oprire, continuând deplasarea în pofida indicațiilor legale ale organului de poliție.

În aceste condiții, Colegiul penal reține că elementul material al contravenției este dovedit prin probe directe și coroborate, care atestă fără echivoc neexecutarea indicației legale de oprire a vehiculului.

Sub aspectul *legăturii de cauzalitate*, instanța de recurs constată că aceasta rezultă în mod direct din conduita făptuitorului, întrucât ignorarea somațiilor poliției a determinat continuarea deplasării și imposibilitatea executării imediate a măsurii dispuse asupra vehiculului, ceea ce a generat situația contravențională reținută.

Sub aspectul *laturii subiective*, Colegiul penal apreciază că fapta a fost săvârșită cu intenție, întrucât din circumstanțele cauzei rezultă că făptuitorul a perceput în mod direct semnalele și somațiile poliției, fiind somat în mod repetat să oprească vehiculul, însă a ales să nu se conformeze acestora. Această conduită demonstrează conștientizarea caracterului obligatoriu al indicației legale și asumarea neexecutării acesteia. Argumentele apărării privind lipsa vinovăției nu pot fi reținute, nefiind probate împrejurări de natură să înlăture răspunderea contravențională.

Sub aspectul *subiectului contravenției*, instanța de recurs constată că Veaceslav URSU este persoană fizică responsabilă, având vârsta peste 16 ani și capacitate deplină de exercițiu, fiind conducător de vehicul, astfel încât întrunește condițiile prevăzute de lege pentru a fi subiect activ al contravenției.

În consecință, Colegiul penal reconfirmă poziția instanței de fond, precum că, concluziile agentului constatator aferent vinovăției lui Veaceslav URSU în comiterea încălcării prevederilor art.241 alin.(1) Cod contravențional, sunt fondate, iar acuzarea formulată de agentul constatator se întemeiază pe probe certe și concludente, la materialele procesului contravențional au fost anexate probe materiale care confirmă fapta incriminată de agentul constatator contravenientului, ceea ce echivalează cu îndeplinirea obligației pozitive a agentului constatator de demonstrare a vinovăției acestuia.

Probele prezentate de către agentul constatator nu au fost contestate de către făptuitor, careva probe ce resping faptele stabilite de către agentul constatator instanței nu au fost prezentate. Prin urmare cercetând totalitatea circumstanțelor și probelor Colegiul penal alăturat instanței de judecată consideră că vinovăția lui Veaceslav URSU a fost demonstrată, iar prin acțiunile sale ultimul a săvârșit contravenția prevăzută de art.241 alin.(1) Cod contravențional

Colegiul constată că în raport cu cele enunțate art.425 alin.(2) Cod contravențional cuprinde dispoziții exprese cu privire la forța probantă a procesului verbal cu privire la contravenție și altor probe acumulate, fiind reglementat că, în calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: procesul verbal cu privire la contravenție, procesul verbal de ridicare a obiectelor și documentelor, procesul verbal de percheziție, procesul verbal privind cercetarea la fața locului, procesele verbale privind alte acțiuni procesuale efectuate în conformitate cu prezentul cod, explicațiile persoanei în a cărei privință a fost pornit proces contravențional, declarațiile victimei, ale martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, corpurile delicte, obiectele

şi documentele ridicate, constatările tehnico-ştiinţifice şi medico-legale, raportul de expertiză.

La fel, instanța reține că, legiuitorul în art.442 alin.(1) Cod contravențional, a definit procesul verbal cu privire la contravenție, ca fiind un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul. Subsecvent, a fost legiferat și faptul că procesul verbal cu privire la contravenție se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezența persoanei în privința căreia a fost pornit procesul contravențional, fie în absența sa.

12. Interpretând art.425 alin.(2) în coroborare cu art.442 alin.(1) Cod contravențional, rezultă că procesul verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI 06329551 din 04 ianuarie 2025 face dovada cu privire la situația faptică și încadrarea în drept stabilită de agentul constatator personal în timpul săvârșirii nemijlocite a contravenției, urmând a fi examinat în raport cu actele existente la dosar. Astfel, probele apreciate fiecare în parte și pe toate în ansamblul lor, coroborează între ele, se completeze unele pe altele, nu trezesc nici o îndoială și dovedesc cert comiterea contravenției imputate.

În aceste condiții, procesul-verbal cu privire la contravenție are valoare probatorie sub aspectul stării de fapt. În acest sens, este de remarcat că în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a reținut în mod constant că prezumțiile nu sunt contrare, de principiu, Convenției Europene a Drepturilor Omului. Astfel, în cauza Salabiaku v. Franța, 07.10.1998, § 27, Curtea a reținut că prezumțiile sunt permise de Convenție, dar nu trebuie să depășească limitele rezonabile, având în vedere gravitatea mizei si salvgardând drepturile apărării (Radio France și alții v. Franța, 30.03.2004, § 24).

Colegiul penal conchide că, față de probele administrate în cauză, prezumția de legalitate a actului administrativ, din care decurge prezumția de autenticitate și prezumția de veridicitate nu au fost răsturnate în cazul de față, în condițiile în care săvârșirea faptei contravenționale a fost constată pe baza constatărilor personale a agentului constatator și a probelor acumulate, iar contravenientului Veaceslav URSU i-a fost dată posibilitatea de a face dovada contrarie celor consemnate în procesul-verbal, însă nu a reușit să răstoarne prezumția de legalitate, valabilitate și autenticitate de care se bucură actele contestate.

Astfel, fapta reținută de către agentul constatator prin procesul-verbal cu privire la contravenție contestat, întrunește elementele constitutive ale acestei contravenții, iar toate argumentele la care a făcut trimitere făptuitorul nu determină nulitatea procesului-verbal cu privire la contravenție și încetarea procesului contravențional, atâta timp cât temeiurile invocate de către făptuitor în partea ce ține de lipsa probelor, nu s-a adeverit. Subsidiar, Colegiul reconfirmă poziția instanței de fond precum că, făptuitorul face trimitere doar la elemente procedurale care în opinia sa ar determina încetarea procesului contravențional, însă, referitor la nemijlocita faptă săvârșită, ultimul nu relevă vreo situație, deși prevederile Regulamentului Circulației Rutiere sunt aplicabile și necesită de respectat absolut de către toți participanții la trafic rutier.

13. Instanța de recurs respinge ca neîntemeiate criticile formulate de recurent privind pretinsa nelegalitate și netemeinicie a hotărârii instanței de fond, precum și a procesului-verbal contravențional, constatând că acestea reprezintă simple alegații ale apărării,

neconfirmate prin probe pertinente și concludente, și care nu sunt de natură să răstoarne constatările instanței de fond.

Sub aspectul pretinsei omisiuni a instanței de fond de a examina argumentele apărării, Colegiul reține că hotărârea atacată a fost pronunțată în urma unei analize complete a materialelor cauzei, instanța de fond expunându-se asupra circumstanțelor relevante pentru soluționarea litigiului. Simpla dezacordare a recurentului cu soluția adoptată nu echivalează cu lipsa motivării sau cu o examinare incompletă a cauzei, atât timp cât instanța a indicat probele pe care și-a fundamentat concluzia și a explicat raționamentul juridic.

Cu referire la susținerea potrivit căreia fapta imputată nu ar întruni elementele contravenției prevăzute de art.241 alin.(1) Cod contravențional, Colegiul o apreciază ca fiind nefondată. Din materialele cauzei rezultă cu certitudine că, la data de 24 decembrie 2024, recurentul a ignorat în mod repetat indicațiile legale ale agentului de circulație de a opri vehiculul, fiind somat inclusiv prin mijloace sonore, fapt confirmat prin raportul agentului constatator (f.d. 8), raportul polițistului membru al echipajului (f.d. 9), precum și prin ansamblul probator administrat.

Argumentul recurentului privind lipsa refuzului intenționat de a se conforma somațiilor poliției și pretinsa existență a unei situații de necesitate nu poate fi reținut. Instanța subliniază că starea de necesitate, în sensul legislației contravenționale, presupune existența unui pericol iminent, inevitabil și imposibil de înlăturat prin alte mijloace legale, condiții care nu au fost probate în speță. Simplul fapt al prezenței unor minori în vehicul și invocarea condițiilor meteorologice sezoniere nu constituie, prin sine, o împrejurare exoneratoare de răspundere contravențională și nu justifică ignorarea unei indicații legale și obligatorii a agentului de circulație.

Colegiul penal reține că indicațiile agentului de circulație, emise în exercitarea atribuțiilor de serviciu și în limitele competenței legale, au caracter obligatoriu pentru participanții la trafic, iar neexecutarea acestora atrage răspunderea contravențională prevăzută de lege. În acest context, circumstanțele de ordin personal invocate de recurent, referitoare la necesitatea transportării minorilor și la condițiile de timp, nu pot prevala asupra obligației legale de conformare imediată la somațiile poliției.

Totodată, instanța de recurs apreciază că situația invocată de recurent nu întrunește exigențele unei stări de extremă necesitate, întrucât nu a fost dovedită existența unui pericol iminent, concret și inevitabil pentru viața sau sănătatea minorilor, care să nu fi putut fi evitat prin mijloace alternative legale. Or, în circumstanțele cauzei, recurentul avea la dispoziție soluții rezonabile și legale pentru continuarea în siguranță a situației, inclusiv solicitarea unui mijloc de transport alternativ (taxi) sau conformarea la indicațiile poliției, fără a se abate de la acestea.

Prin urmare, alegerea recurentului de a continua deplasarea în pofida somațiilor legale ale agentului de circulație reprezintă o opțiune personală, care nu poate fi calificată ca stare de necesitate și nu înlătură caracterul contravențional al faptei reținute în sarcina sa.

Mai mult, din probele cauzei rezultă că indicația agentului de circulație avea un caracter legal, fiind emisă în contextul executării unei măsuri de asigurare dispuse de executorul judecătoresc Diana BLANARI (f.d. 11), iar recurentul a fost somat în mod repetat

să oprească vehiculul, ceea ce exclude orice dubiu asupra caracterului legitim al cerinței poliției.

În ceea ce privește invocarea pretinsei neproporționalități a acțiunilor poliției, instanța de recurs reține că obligațiile prevăzute de art. 14 din Legea nr. 218/2012 privind activitatea Poliției nu sunt de natură să înlăture obligația conducătorului auto de a se conforma indicațiilor legale ale polițistului rutier. Evaluarea proporționalității intervenției poliției nu poate justifica nesupunerea la o somație legală expresă de oprire a vehiculului, în condițiile în care aceasta este obligatorie și imediată.

Referitor la critica privind lipsa caracterului „*legitim*” al cerinței polițistului, Colegiul o consideră neîntemeiată, întrucât din actele cauzei rezultă că somațiile au fost emise de organele de poliție în exercitarea atribuțiilor legale, în cadrul unei intervenții determinate de existența unei măsuri de executare silită asupra vehiculului, context care conferă deplină legitimitate acțiunilor întreprinse.

Cu privire la susținerea referitoare la neexaminarea circumstanțelor privind prezența minorilor și pretinsa stare de necesitate, Colegiul penal reține că instanța de fond a analizat cauza sub toate aspectele relevante, iar împrejurările invocate de recurent nu sunt de natură să înlăture caracterul contravențional al faptei, întrucât nu justifică ignorarea unei dispoziții legale imperative.

În consecință, instanța de recurs constată că argumentele recurentului nu sunt apte să răstoarne legalitatea și temeinicia hotărârii instanței de fond, care a apreciat corect probele administrate, a stabilit în mod just situația de fapt și a aplicat corect norma contravențională incidentă. Astfel, instanța de recurs constată că hotărârea instanței de fond reflectă în mod corespunzător circumstanțele cauzei invocate de părți, fiind rezultatul unei analize complete, obiective și coroborate a probatoriului administrat în dosar. Instanța de fond a examinat cauza sub toate aspectele relevante, respectând exigențele prevăzute de art.457–458 Cod contravențional, și a motivat concluziile sale în baza probelor pertinente, concludente și admisibile.

Din materialele cauzei contravenționale rezultă existența unui ansamblu probator coerent, care confirmă situația de fapt reținută de instanțele de fond și de recurs. Astfel, la materialele cauzei se regăsește *raportul polițistului din cadrul Inspectoratului de Poliție Ștefan Vodă* privind informația parvenită de la agentul de circulație Alexandru GARBATOVSCHI (f.d. 5), precum și *rapoartele ofițerilor de circulație Alexandru GARBATOVSCHI și Serghei ȚULEA* din 24 decembrie 2024 (f.d. 8–9), din care rezultă circumstanțele intervenției polițienești, somațiile repetate de oprire și neconformarea conducătorului auto.

Totodată, din *încheierea executorului judecătoresc Diana BLANARI din 06 martie 2024* (f.d. 11) rezultă existența unei măsuri de executare silită asupra mijlocului de transport de model „*****”, cu numărul de înmatriculare „*****”, fapt care justifică intervenția organelor de poliție în vederea executării actului de executare și confirmă legalitatea indicațiilor emise în teren.

De asemenea, *procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI 06329551 din 04 ianuarie 2025* (f.d. 4), întocmit de agentul constatator, conține mențiunile obligatorii

prevăzute de lege și include declarațiile făptuitorului, inclusiv poziția acestuia față de fapta imputată, ceea ce atestă respectarea dreptului la apărare și a garanțiilor procedurale.

În aceste circumstanțe, instanța de recurs reține că ansamblul probelor administrate se coroborează între ele și confirmă în mod univoc situația de fapt reținută, fără a exista contradicții sau dubii rezonabile care să fie de natură să răstoarne concluziile instanței de fond. Prin urmare, criticile recurentului sub acest aspect sunt apreciate ca fiind declarative și lipsite de suport probator, urmând a fi respinse ca neîntemeiate.

14. Instanța de recurs reține că sancțiunea contravențională aplicată lui Veaceslav URSU a fost stabilită cu respectarea deplină a principiilor legalității, individualizării și proporționalității sancțiunii, prevăzute de art.34 și art.41 Cod contravențional, precum și în limitele sancțiunii stabilite de art.241 alin.(1) Cod contravențional.

La individualizarea sancțiunii, instanța de fond a ținut cont de caracterul și gradul prejudiciabil al faptei comise, manifestat prin ignorarea somațiilor legale ale agentului de circulație de a opri vehiculul, fapt care afectează direct disciplina în trafic și autoritatea organelor de poliție. De asemenea, a fost avută în vedere persoana făptuitorului, precum și lipsa circumstanțelor atenuante sau agravante prevăzute de art.42 și art.43 Cod contravențional.

Colegiul penal reține că, potrivit materialelor cauzei, făptuitorul a recunoscut la etapa constatării faptei săvârșirea contravenției, semnând în procesul-verbal la rubrica corespunzătoare mențiunea „*Recunosc săvârșirea contravenției și accept sancțiunea stabilită*”, aspect care a fost corect valorificat de instanța de fond la stabilirea sancțiunii în limita minimă prevăzută de lege.

Totodată, din materialele dosarului nu rezultă existența unor date sau probe care să caracterizeze negativ persoana făptuitorului ori să justifice aplicarea unei sancțiuni mai severe decât cea stabilită de instanța de fond. În acest context, aplicarea amenzii în cuantumul minim prevăzut de lege, cu privarea de dreptul de a conduce vehicule, corespunde exigențelor de individualizare și proporționalitate a sancțiunii.

Colegiul penal subliniază că, în conformitate cu art.241 alin.(1) Cod contravențional, sancțiunea privării de dreptul de a conduce vehicule constituie o sancțiune complementară obligatorie, aplicată în mod cumulativ cu amenda, iar stabilirea acesteia pe termen de 6 luni se încadrează în limitele legale prevăzute de norma contravențională.

În același timp, instanța de recurs reține că posibilitatea aplicării muncii neremunerate în folosul comunității nu putea fi valorificată în cauză, în condițiile în care făptuitorul nu s-a prezentat în fața instanței și nu și-a exprimat acordul expres, în conformitate cu art.37 alin.(3) Cod contravențional. În aceste circumstanțe, sancțiunea aplicată este una legală, echitabilă și proporțională, fiind apță să asigure realizarea scopului sancțiunii contravenționale, respectiv corectarea făptuitorului, restabilirea ordinii de drept încălcate și prevenirea săvârșirii de noi contravenții, atât de către acesta, cât și de către alte persoane.

Prin urmare, criticile recurentului referitoare la individualizarea sancțiunii sunt neîntemeiate și urmează a fi respinse.

Deci, în situația în care procesul-verbal cu privire la contravenție, legal întocmit, se bucură de prezumția legalității, iar cumulul de probe acumulate de către agentul constatator demonstrează fără echivoc comiterea de către Veaceslav URSU a acțiunilor ilicite prevăzute

la art.241 alin.(1) Cod contravențional, de către instanță nu sunt temeiuri de a pune la îndoială corectitudinea acțiunilor agentului constatator şi legalitatea procesului-verbal cu privire la contravenție. Prin urmare, instanța de recurs consideră că recurentul nu a combătut probatoriul din dosar, respectiv dubii la capitolul vinovăției lui Veaceslav URSU de comiterea faptei contravenționale, în condițiile în care au fost prezentate probe verosimile, concludente și pertinente, dar și administrate fără careva încălcări la etapa de colectare a acestora, care demonstrează clar și fără echivoc faptul comiterii acțiunii contravenției imputate lui Veaceslav URSU.

În contextul dat, Colegiul penal determină că, la examinarea cauzei contravenționale, instanța de judecată a ținut cont în deplină măsură de prevederile legale, a determinat caracterul veridic al contravenției imputate, existența cauzelor care înlătură caracterul contravențional al faptei, vinovăția persoanei în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional, existența circumstanțelor atenuante şi/sau agravante, necesitatea sancționării lui Veaceslav URSU. Prin prisma faptului că procesul-verbal cu privire la contravenției este un act administrativ cu caracter individual, acestuia îi este aplicabilă prezumția de veridicitate aplicabilă actelor administrative, în măsura în care a fost întocmit legal, iar făptuitorul nu a reușit să răstoarne această prezumție, invocându-se doar argumente pur declarative.

15. Se apreciază că instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor, a ținut cont de cerințele art.457-458 Cod contravențional, care prevăd examinarea cauzei contravenționale sub toate aspectele, complet și obiectiv, clarificând circumstanțele ce au importanță pentru soluționarea justă a cauzei.

Conform prevederilor art.470 Cod contravențional, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute la art.466 Cod contravențional, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Nici un motiv din cele indicate în dispoziția normei cuprinse la art.467-468 Cod contravențional nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept și care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate.

Autorul își întemeiază recursul în baza art.466 Cod contravențional, care prevede că hotărârile pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanța de fond în cazurile indicate la lit. a)-l). Din lecturarea textului hotărârii adoptate și pronunțate asupra vinovăției făptuitorului pe faptul comiterii contravenției prevăzute de art.241 alin.(1) Cod contravențional, nu se reliefează împrejurarea că prima instanță a adus atingere art.6 CEDO, prin prisma motivării hotărârii judecătorești, or hotărârea cuprinde, circumstanțele constatate, probele pe care se întemeiază concluzia, norma contravențională în baza căreia este adoptată soluția, fiind dată în conformitate cu prevederile articolului 462 Cod contravențional.

Astfel, Colegiul Penal menționează că careva încălcări, sau abateri de la norma de drept, la emiterea hotărârii, instanța de fond nu a admis, temeiurile invocate de recurent, neavând suport de fapt și de drept, or, nu era posibilă descoperirea și ridicarea probelor prin intermediul unei alte măsuri. Prin urmare, Colegiul consideră că instanța de fond a pronunțat o hotărâre legală, întemeiată și motivată, iar în situația în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care infirmă/afirmă acuzația, permițând părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de apel poate, în principiu,

să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță *(Hotărârea CEDO Garcia Ruiz versus Spania).*

Colegiul penal reiterează că, argumentele aduse de către apărare în susținerea cererii de recurs sunt declarative și neconfirmate prin probe pertinente care din punct de vedere al utilității nu coroborează între ele. Totodată, în recursul declarat, recurentul nu a invocat nici un argument în vederea netemeiniciei hotărârii și care ar impune instanța de recurs să desființeze hotărârea adoptată, fiind doar indicat că hotărârea instanței este nefondată și neîntemeiată.

Instanța de recurs subliniază că, recursul înaintat nu conține nici unul din temeiurile prevăzute de art.466 Cod contravențional pentru atacarea hotărârilor cu recurs, pentru a se repara erorile de drept, fiind indicat dezacordul cu hotărârea contestată fără a fi invocate careva argumente plauzibile, fapt ce constituie temei de respingere a recursului ca fiind nefondat, or, conform art.470 alin.(3) Cod contravențional, instanța de recurs judecă recursul în limitele temeiurilor pentru recurs, având dreptul, în afara temeiurilor invocate și cererilor formulate de recurent, să examineze și alte temeiuri fără a agrava situația contravenientului, circumstanțe care la caz nu se regăsesc.

Față de lucrul judecat de primă instanță, Colegiul Penal constată o motivare amplă și temeinică a hotărârii pronunțate cu privire la circumstanțele concludente în raport cu cerințele formulate, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale. Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului argumentelor primei instanțe. În cazul în care instanța de fond și-a motivat soluția luată, arătând în mod concret la împrejurările care fundamentează concluziile sale, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că, prima instanță a dat o apreciere corectă probelor administrate și a adoptat o hotărâre întemeiată, iar cererea de recurs este neîntemeiată, Colegiul penal ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat de avocatul Lilian ZAVALIȘCA în interesele persoanei în privința căreia a fost întocmit procesul contravențional Veaceslav URSU, și a menține Hotărârea Judecătoriei Căușeni (sediul Ștefan Vodă) nr. 4 – 5/2025 din 10 noiembrie 2025, fără modificări.

16. Conducându-se de prevederile art.473 alin.(1) pct.1) lit.c), 474 Cod contravențional, Colegiul Penal al Curții de Apel Centru, -

D E C I D E :

Se respinge ca nefondat recursul declarat de către avocatul Lilian ZAVALIȘCA în interesele persoanei în privința căreia a fost întocmit procesul contravențional Veaceslav URSU, împotriva Hotărârii Judecătoriei Căușeni (sediul Ștefan Vodă) nr. 4 – 5/2025 din 10 noiembrie 2025, în cauza contravențională intentată prin Procesul-verbal cu privire la contravenție seria/nr. MAI 06329551 din 04 ianuarie 2025, în privința lui **URSU Veaceslav** în temeiul art.241 alin.(1) Cod contravențional, şi se menține fără modificări Hotărârea atacată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
Judecătorul **Eugeniu BEȘELEA**

Judecătorii **Andrei CAZACICOV**

Vitalie BUDECI